SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 286/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť S. S., Ž., zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. M. P., Ž., v mene ktorej koná advokátka JUDr. M. P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb/8/2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo S. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb/8/2006 p o r u š e n é b o l i .

2. S. S. finančné zadosťučinenie n e p r i z n á v a .

3. Okresný súd Žilina j e p o v i n n ý uhradiť S. S. trovy konania v sume 331,12 € (slovom tristotridsaťjeden eur a dvanásť centov) na účet advokátskej kancelárie JUDr. M. P., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 286/2013 z 2. júla 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť S. S. (ďalej len „sťažovateľ“) ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb/8/2006.

Na základe výzvy sa k veci vyjadril okresný súd podaním sp. zn. 1 SprS 416/2013 z 5. augusta 2013 doručeným ústavnému súdu 8. augusta 2013, v ktorom zákonná sudkyňa okrem iného uviedla: *„... žaloba žalobcu P. spol. s r. o... Ž... proti žalovanému S. S..., bola Okresnému súdu Žilina doručená dňa 13. 10. 2006...*

- na základe podania žiadosti žalobcu o oslobodenie od súdnych poplatkov z 22. 12. 2006 (č. l. 33) bolo vydané dňa 9. 1. 2007 uznesenie č. k. 5 Cb 8/2006-34, ktorým súd nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov a konanie zastavil. Výrok I. tohto uznesenia nadobudol právoplatnosť dňom 15. 10. 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu Žilina, ktorým tento rozhodoval o odvolaní žalobcu proti tomuto uzneseniu z 5. 4. 2007 (č. l. 37), uznesením č. k. 13 Cob/284/2007-55 zo dňa 28. 8. 2007.

Zároveň Krajský súd Žilina rozhodol o zrušení uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 5 Cb 8/2006-34 z 9. 1. 2007 v závislom výroku II., ktorým bolo konanie zastavené a v tejto časti vrátil vec súdu prvého stupňa,

- následne bol žalobca vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu (č. l. 59),

- Žalobca podaním z 5. 12. 2007 učinil čiastočné späťvzatie žaloby, v nadväznosti na ktorý dispozitívny úkon žalobcu bol žalobca vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku pri zohľadnení aktuálneho predmetu konania (č. l. 64),

- uznesením č. k. 5 Cb 8/2006-67 zo dňa 8. 4. 2008 bol žalovaný vyzvaný, aby sa v lehote 30 dní k žalobe a jej doplneniu z 5. 4. 2007 vyjadril a zároveň mu boli dané príslušné procesná poučenia. Na túto výzvu reagoval žalovaný vyjadrením sa k žalobe zo dňa 12. 5. 2008 (č. l. 69 až 78),

- zákonnou sudkyňou v tejto veci som sa stala s účinnosťou od 1. 12. 2007 v súvislosti s mojím návratom po materskej dovolenke. Spolu s vecou 5 Cb 8/2006 mi bolo týmto dňom pridelené nezanedbateľné množstvo právoplatne neskončených vecí, v nadväznosti na čo som v rámci možností daných touto súvislosťou dňa 15. 5. 2008 vo veci vytýčila termín pojednávania na 9. 9. 2008,

- podaním, ktoré bolo súdu doručené 7. 8. 2008 (č. l. 84) navrhol žalovaný prerušenie konania vzhľadom na prebiehajúce konanie vedené pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 25 CbR 87/2005. Po pripojení spisového materiálu sp. zn. 25 CbR 87/2005 bol daný 18. 8. 2008 pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi na rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením č. k. 5 Cb 8/2006-87 z 8. 8. 2008,

- podaním doručeným súdu 3. 9. 2008 navrhol žalovaný pojednávanie vytýčené v tejto veci na termín 9. 9. 2008 odročiť a vytýčiť nový termín pojednávania z dôvodu neúčasti jeho právnej zástupkyne a z dôvodu práceneschopnosti žalovaného s tým, že žalovaný nesúhlasí s prejednávaním veci v neprítomnosti jeho právnej zástupkyne.

Prílohou tejto žiadosti o odročenie pojednávania bolo i potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti žalovaného (č. l. 93). V súlade s platnou procesnou úpravou a procesnou judikatúrou súd rozhodol o odročení pojednávania 9. 9. 2008 so súčasným určením konkrétneho nového termínu pojednávania na termín 14. 11. 2008 (č. l. 98). Vzhľadom na následne zistenú kolíziu termínov pojednávania bol vytýčený termín

pojednávania na najbližší možný voľný termín pojednávania, a to na 21. 11. 2008 (č. l. 100), o čom boli účastníci upovedomení,

- podaním doručeným súdu 2. 10. 2008 podal žalovaný odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania (uznesenie č. k. 5 Cb 8/2006-87 zo dňa 8. 8. 2008). Vzhľadom k tomu súd postupoval tak, že vytýčený termín pojednávania z tohto dôvodu zrušil a vec na rozhodnutie predložil funkčne príslušnému Krajskému súdu Žilina (č. l. 111). Krajský súd Žilina uznesením č. k. 13 Cob/396/2008-122 z 27. 11. 2008 rozhodol tak, že uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 5 Cb 8/2006-87 z 8. 8. 2008 potvrdil. Toto uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 1. 2009,

- na základe podania subjektu I., s. r. o., so sídlom Ž., ktoré bolo súdu doručené dňa 23. 10. 2008, rozhodol Okresný súd Žilina uznesením č. k. 5 Cb 8/2006-128 z 18. 2. 2009 o pripustení zmeny účastníka na strane žalobcu tak, že na miesto doterajšieho žalobcu vstúpil do konania ako žalobca I., s. r. o...

- dňa 21. 4. 2009 bol vo veci vytýčený termín pojednávania na 5. 6. 2009 (č. l. 133).

- dňa 20. 5. 2009 bol súdu doručený návrh žalobcu na prerušenie konania, v nadväznosti na ktorý súd žiadal o pripojenie spisového materiálu Krajského súdu Žilina sp. zn. 19 Cbs 40/2004, ktorý bol pripojený 26. 5. 2009 (č. l. 141). Pre potreby rozhodnutia o návrhu žalobcu na prerušenie konania boli z tohto spisového materiálu krajského súdu opatrené rozhodnutia, tak ako sú súčasťou spisu na č. l. 147 až 193,

- podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 2. 6. 2009, podal žalovaný návrh na prerušenie konania (č. l. 195). V nadväznosti na tento návrh žalovaného bol pripojený spis tunajšieho súdu sp. zn. 11 Cb 109/2009 dňa 5. 6. 2009, ako vyplýva z č. l. 209,

- o návrhoch žalobcu a žalovaného na prerušenie konania bolo rozhodnuté na termíne pojednávania dňa 5. 6. 2009 (č. l. 214) a to tak, že konanie vo veci sp. zn. 5 Cb 8/2006 súd prerušil do právoplatného skončenia konania Krajského súdu Žilina sp. zn. 19 Cbs 40/2004 a do právoplatného skončenia konania Okresného súdu Žilina sp. zn. 11 Cb 109/2009 z dôvodov, ktoré sú podrobne uvedené v písomnom vyhotovení uznesenia o prerušení konania č. k. 5 Cb 8/2006-222 z 5. 6. 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 3. 7. 2009.

- po právoplatnosti uznesenia o prerušení konania bol vyššiemu súdnemu úradníkovi, ako vyplýva z č. l. 227, daný pokyn sledovať trvanie podmienok prerušenia a pri ich odpadnutí vec sudcovi predložiť...

- následne bolo šetrené trvanie podmienky prerušenia konania vo veci sp. zn. 5 Cb 8/2006 tunajšieho súdu do právoplatného skončenia konania Krajského súdu Žilina sp. zn. 19 Cbs 40/2004; ktoré konanie krajského súdu bolo právoplatne skončené dňa 14. 8. 2012, ktorú skutočnosť mal súd zobjektivizovanú až na základe pripojenia spisového materiálu Krajského súdu Žilina vo veci sp. zn. 19 Cbs 40/2004 dňom 5. 11. 2012,

- dňa 20. 11. 2012 bolo vydané uznesenie č. k. 5 Cb 8/2006-312, ktorým bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní a zároveň o nariadení konkrétneho termínu pojednávania na 22. 1. 2013,

- dňa 16. 1. 2013 bolo súdu doručené späťvzatie žaloby vo veci v celom rozsahu, v nadväznosti na čo súd na pojednávaní dňa 22. 1. 2013 po oboznámení návrhu žalovaného na rozhodnutie o náhrade trov konania podľa č. l. 78 uložil žalovanému... predložiť písomnú špecifikáciu uplatnených trov konania, ktorú povinnosť si žalovaný splnil jej doručením súdu dňa 22. 1. 2013,

- po realizácii opisu zápisnice, vzhľadom na povahu procesného rozhodnutia – rozhodnutia o zastavení konania pre späťvzatie žaloby pred otvorením prvého pojednávania bol daný dňa 30. 1. 2013 vyššiemu súdnemu úradníkovi pokyn na rozhodnutie o zastavení konania, ako vyplýva z č. l. 332. Vyšší súdny úradník rozhodol o zastavení konania uznesením č. k. 5 Cb 8/2006-335 dňa 8. 7. 2013 a zároveň dal pokyn na expedovanie tohto uznesenia.

Vzhľadom k tomu, že v tejto veci súd nevyhlasoval meritórne rozhodnutie, ale rozhodoval procesným rozhodnutím (uznesením o zastavení konania pre späťvzatie žaloby v celom rozsahu pred otvorením prvého pojednávania), nejednalo sa o vec právne zložitú. V priebehu konania od jeho začiatku však účastníci činili viaceré dispozitívne úkony ako sú v chronologickom opise uvedené v predchádzajúcom texte, o ktorých bolo potrebné rozhodnúť a vo vzťahu ku viacerým bolo potrebné vyčkať ich právoplatnosti. Od 3. 7. 2009 do 20. 11. 2012 bolo konanie prerušené podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Od pokynu sudcu zo dňa 30. 1. 2013 (č. l. 332) bola vec v dispozícii riadne povereného vyššieho súdneho úradníka pridieleného k senátu 19 Cb.“

Rovnaké skutočnosti, ako uviedol okresný súd vo svojom vyjadrení, čo sa týka chronológie procesných úkonov okresného súdu, zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti, vyjadrení účastníkov konania a z obsahu súdneho spisu.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v stanovenej lehote nereagovala na vyjadrenie okresného súdu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Zároveň namietal aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07, III. ÚS 329/2011).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako ESĽP) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (napr. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj danom prípade.

1. Predmetom konania bola žaloba o zaplatenie istiny s prísl. z titulu náhrady škody, ktorá bola pôvodnému žalobcovi spôsobená konaním žalovaného ako konateľa žalobcu. Z hľadiska skutkovej a právnej zložitosti treba uviesť, že okresný súd nevykonal žiadne dokazovanie a k zabezpečeniu dôkazových prostriedkov a s tým spojenému právnemu posúdeniu skutkového stavu nevyhnutnému pre rozhodnutie v merite veci vôbec nepristúpil (rozhodoval len o procesných otázkach, ako to uviedol okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti), a preto sa zložitosť veci ani nedá reálne hodnotiť.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní došlo k zbytočným prieťahom. V danom prípade ústavný súd zistil, že sťažovateľ ako žalovaný podal návrh na prerušenie konania, ktorý okresný súd zamietol a v dôsledku jeho odvolania sa spis nachádzal niekoľko mesiacov na odvolacom súde, a tiež konanie bolo právoplatne prerušené na takmer tri roky v dôsledku jeho ďalšieho

návrhu na prerušenie konania v roku 2009. Sťažovateľ mal nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobil, a nemožno mu pripísať zodpovednosť za predĺženie konania, ale v takomto prípade však nemožno zodpovednosť pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, III. ÚS 269/2012).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci.

Sťažovateľ tvrdil, že *„v predmetnom konaní boli spôsobené prieťahy nečinnosťou súdu v období od 13. 10. 2006 do 14. 04. 2008 (18 mesiacov), od 05. 05. 2008 do 05. 06. 2009 (12 mesiacov), od 27. 06. 2012 do 20. 11. 2012 (5 mesiacov) a ďalej v období od 22. 01. 2013 do 10. 06. 2013 (4 mesiace), čo spolu predstavuje 39 mesiacov, t. j. viac ako 3 roky“*.

Ústavný súd z vyžiadaného spisu zistil, že v tomto čase okresný súd nebol nečinný a vykonával jednoduché procesné úkony (9. januára 2007 nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov a konanie zastavil a v dôsledku jeho odvolania z 5. apríla 2007 postúpil spis krajskému súdu 17. mája 2007, ktorý mu ho vrátil 10. septembra 2007); 10. októbra 2007 vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku; výzvu zopakoval 13. marca 2008 a 8. apríla 2008 zaslal sťažovateľovi návrhy žalobcu na vyjadrenie.

Aj 15. mája 2008 určil termín pojednávania na 9. september 2008, ale toto pojednávanie odročil na 14. november 2008, pretože 3. septembra 2008 samotný sťažovateľ požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti (doložil o tom doklad). Okrem toho 7. augusta 2008 podal sťažovateľ návrh na prerušenie konania, o ktorom okresný súd rozhodol už 8. augusta 2008 tak, že ho zamietol, a v dôsledku jeho odvolania okresný súd zrušil aj ďalší termín pojednávania určený na 14. november 2008 a spis predložil krajskému súdu 13. októbra 2008, kde sa nachádzal do 14. decembra 2008. Dňa 18. februára 2009 okresný súd pripustil zmenu účastníka na strane žalobcu a 21. apríla 2009 určil termín pojednávania na 5. jún 2009 a vyzval sťažovateľa na vyjadrenie k návrhu žalobcu na prerušenie konania.

V týchto obdobiach teda okresný súd nebol úplne nečinný a konal o procesných otázkach, ale ústavný súd konštatuje, že najväčším pochybením okresného súdu je jeho nesústredená a neefektívna činnosť, ktorá spočívala nielen v tom, že krajský súd zrušil jeho uznesenie č. k. 5 Cb 8/2006-34 z 9. januára 2007 vo výroku, ktorým bolo konanie zastavené, a v tejto časti vrátil vec súdu prvého stupňa, ale najmä v tom, že o návrhu žalobcu z 5. decembra 2007 o čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodol uznesením až po 16 mesiacoch od jeho podania 4. júna 2009 a o späťvzatí žaloby v celom rozsahu doručenej okresnému súdu 16. januára 2013 rozhodol až 8. júla 2013, čím sa konanie zbytočne predlžovalo.

Ústavný súd k tomu poznamenáva, že na doterajšiu dĺžku konania malo vplyv najmä prerušenie konania viac ako tri roky od 20. júla 2009 do 14. augusta 2012 (v dôsledku návrhu samotného sťažovateľa). V prerušenom konaní sa nemohli vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty jeho účastníkov, a tým nemohlo dôjsť ani k naplneniu účelu označených práv. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie prekážky jeho postupu vytvorenej zákonom ustanoveným postupom – tak ako to je v danom prípade právoplatným uznesením o prerušení konania, nemôže posudzovať ako zbytočné prieťahy v súdnom konaní (m. m. III. ÚS 42/02, III. ÚS 121/2013).

Ústavný súd po posúdení všetkých okolností prípadu dospel k názoru, že okresný súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb/8/2006 s prihliadnutím aj na doterajšiu dĺžku konania porušil základné práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci konal [podobne aj § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu bolo už namietané konanie zastavené

(rozhodnutie je doručované účastníkom konania), ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cb/8/2006 konal bez zbytočných prieťahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € z dôvodu, že *„predmet sporu je pre mňa... vzhľadom na hodnotu sporu (viac ako 15.000 €), vzhľadom na ochranu môjho mena a dobrej povesti veľmi podstatný...“*.

Pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza ESĽP, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 13. júna 2013, pričom už 16. januára 2013 žalobca vzal návrh v celom rozsahu späť a uznesením okresného súdu z 13. júla 2013 bolo predmetné konanie zastavené. O tejto skutočnosti sa sťažovateľ osobne dozvedel, ako to je zaprotokolované v zápisnici z pojednávania z 22. januára 2013 (č. l. 327 a č. l. 328). Teda pri podaní sťažnosti ústavnému súdu už vedel, že žalobca netrvá na vedení súdneho sporu a že zobral žalobu späť v celom rozsahu, teda že stav jeho právnej neistoty v konaní bude odstránený.

Navyše treba zdôrazniť, že právna neistota sťažovateľa bola z veľkej časti odstránená už roku 2009 (okresný súd konanie v časti prevyšujúcej právo žalobcu na zaplatenie sumy 10 491,36 € s prísl. právoplatne zastavil) a námietky sťažovateľa týkajúce sa nečinnosti okresného súdu od *„13. 10. 2006 do 14. 04. 2008 (18 mesiacov) a od 05. 05. 2008 do 05. 06. 2009“* sa tiež nepreukázali.

Ústavný súd vychádzajúc zo zásad spravodlivosti so zreteľom na konkrétne okolnosti danej veci a riadiac sa úvahou, že účelom priznania finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej v dôsledku zbytočných prieťahov, dospel k záveru, že požiadavka sťažovateľa o priznanie finančného zadosťučinenia bola iba účelová, preto mu nepriznal finančné zadosťučinenie, pretože by to bolo v rozpore s účelom konania o sťažnostiach (obdobne IV. ÚS 171/2010, III. ÚS 329/2011).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Právna zástupkyňa sťažovateľa trovy konania vyčíslila sumou 331,12 € za dva úkony právnej služby.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená suma je totožná so sumou vypočítanou ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, preto trovy právneho zastúpenia boli priznané v požadovanej sume (bod 3 výroku nálezu) za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti).

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2013